

De commissaris kocht knollen voor citroenen

De ondernemingsraad van het filiaalbedrijf vertrouwde het niet. Financiële cijfers kregen ze even niet te zien. Maar echt, er was niets aan de hand, aldus de directeur-groootaandeelhouder. De directie moest alleen even wat dingen met de accountant in orde maken om alles goed op een rij te krijgen. Bovendien lag er een prachtig bedrijfsplan gebaseerd op een recent marktonderzoek. Met een mooie begroting voor het nieuwe jaar. Uit dat marktonderzoek bleek dat er ook in Nederland, net als in Engeland, België en Noord-Frankrijk, een markt was voor hun producten. En die producten waren weliswaar niet de hele dure handgemaakte ambachtelijke producten, maar toch, een product dat vele malen beter en mooier was dan het ordinaire massa goed.

Maar toch, de ondernemingsraad vertrouwde het niet. De ondernemingsraad bestond voor een groot deel uit winkelpersoneel. En die wisten dat er dagen voorbijgingen dat je in de winkels geen klant tegen kwam. En het OR-lid dat op de financiële afdeling werkzaam was wist dat er nauwelijks omzet werd geboekt. Dus kon de directie mooie praatjes hebben en roepen dat, als het echt slecht ging, er toch niet een nieuwe commissaris zou aantreden die uit eigen middelen € 2 miljoen in de onderneming investeerde? Maar de ondernemingsraad bleef twijfelen en schakelde een adviseur in.

Aan de hand van de cijfers van de financiële afdeling werd duidelijk dat de omzetdoelstellingen uit het mooie jaarplan niet werden gehaald. Zelfs niet bij benadering. Dat maakte het des te wonderlijker dat er een investeerder voor zo'n groot bedrag zou instappen. Reden genoeg om een gesprek met de nieuwe investeerder, die meteen voorzitter van de RvC was, aan te vragen. De ondernemingsraad wilde wel eens weten waarop diens optimisme gebaseerd was.

De nieuwe commissaris bleek een golf vriendje van de DGA te zijn. Tijdens een rondje over de golfbaan had de DGA aangegeven dat de onderneming een beetje krap zat in de liquide middelen. En dat er een prachtig bedrijfsplan lag, gebaseerd op een marktonderzoek, dat nu een beetje in de knel dreigde te komen. En ach, die € 2 miljoen kon hij uit zijn achterzak betalen, dus waarom niet?

De ondernemingsraad gaf aan dat er nauwelijks klanten in de winkels kwamen. En de klanten die wel de winkels binnen stapten kochten hooguit wat snuisterijen en bijproducten. Maar de echte handel waarop het verdienmodel gebaseerd was bleef liggen. De praktijkervaring uit de winkel werd ondersteund door de cijfers die het OR-lid van de financiële afdeling kon laten zien. Maar hoewel de commissaris steeds stiller werd hield hij zijn gezicht in de plooi en viel hij de DGA niet af. Toen hij weg was uitte de ondernemingsraad zijn teleurstelling. Dat had dus ook niet geholpen.

De adviseur dacht daar anders over. Die had niet alleen naar de woorden geluisterd, maar ook naar de lichaamstaal van de commissaris gekeken. En die sprak boekdelen. Niet lang daarna verdween de DGA uit beeld. "Tijdelijk en wel om gezondheidsredenen" was de mededeling.

De president-commissaris nam tijdelijk de leiding waar. Er werd gekeken welke filialen mogelijk gesloten konden worden. Of met verhuurders afspraken gemaakt konden worden over al dan niet tijdelijke huurverlaging. Maar waar in de naastgelegen buitenland het kopende publiek bereid was daadwerkelijk wat meer te betalen voor een wat luxer product was de Nederlander daartoe alleen in woorden bereid. Met de portemonnee in de hand viel de uiteindelijke keuze toch steeds weer op het goedkopere massaproduct. Dat veranderde niet en daarmee werd het steeds duidelijker dat het doek ging vallen.

Dat gold in feite ook voor de ondernemingsraad. Het ene na het andere OR-lid vond een andere baan. Opvolging was er niet. Tijdens de finale bestond de ondernemingsraad nog uit twee winkelmeisjes, 17 jaar oud en vriendinnen uit hetzelfde filiaal. Maar toen de inmiddels ook ingeschakelde vakbondsbestuurder zei dat hij best begreep dat dit niet was waarvoor ze getekend hadden toen zij zich kandidaat lieten stellen voor de ondernemingsraad en dat dus iedereen er begrip voor zou hebben als ze afhaakten spatten de vonken van verontwaardiging uit hun ogen. “Wij zijn geen OR-lid geworden om weg te lopen als het moeilijk wordt!!!” Tot en met het laatste gesprek met de curator hebben ze alles uit de kast gehaald. Dat hun eigen filiaal niet in een doorstart mee zou kunnen, jammer dan. Als er ook maar één vestiging, de hoofdvestiging in de hoofdstad, met wat arbeidsplaatsen gered kon worden...

Het mocht niet zijn. De curator was niet te vermurwen. De inboedel veilen was zijn definitieve keuze. Eenmaal buiten besloten de vriendinnen, nu ze toch in Amsterdam waren, er maar een middagje stad aan vast te knopen. En de president-commissaris? Die laat zich op de golfbaan vast geen tweede keer knollen voor citroenen verkopen.

Knollen lenen zich trouwens goed voor het maken van een stampot. Neem een selderijknol, schil die en snij hem aan kleine stukjes. Kook die gaar, net als anderhalve kilo aardappelen. Bak twee ons stukjes gerookt mager spek en rul daar een pond rundergehakt door. Stamp de knolselderij, aardappelen en het gehakt en serveer het met augurkjes.

Ingrediënten
1 selderijknol
1,5 kilo aardappelen
2 ons mager gerookt spek aan stukjes
500 gram rundergehakt
Augurkjes